

Его, пане, извѣстія много жалостны за Господаря ми!

— Разумѣва ся, но азъ що сѣмъ кривъ?

Пане, рекохъ му азъ пакъ, азъ ще ви ся помо-
лихъ да ми сторите едно добро.

— Казувай.

— Понеже Татаритѣ, които опустошаватъ около
твърдѣльть ви, нападнѣхъ на насъ, и едва като отъ
чудо ся отървахмы изъ рѣцѣтъ имъ, не щѣте ли доз-
воли на мене и на брата ми да си отпочинемъ само
два дни тука?

— На ли само два дни? Добрѣ.

Дѣ гы сѣ турили, попыта повѣренныйтъ си.

Въ отвѣднитѣ ниски стаи, отговори той.

— Дѣто гледать въ градинѣтъ ми ли? прибърза
да попыта Дурлинскый беспокойно.

Прѣтворкытъ на прозорцытъ сѣ добрѣ заключены,
отговори другыйтъ.

— Е, че като сѣ, та..... на друго мѣсто трѣба
да гы прѣмѣстятъ.

Това като чухъ азъ замръзнѣхъ на мѣстото си.
Наперсникътъ му обаче приложи: Това не става,
но,..... (другото му прищепнѣ на ухото и нищо
не можихъ да дозема).

Нека е, тѣй да стане, отговори домакыньтъ, и да
стане тойзи часъ. Послѣ ся обърнѣ къмъ мене, и
рече: братъ ти и ты ще си трѣгните заутра, но
първомъ да ми ся обадишь за да ти дамъ писмо за
Пулоссаго.

Отидохъ да намѣрихъ Болеслава въ готварницѣтъ,